

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **289** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/:

С Определение №3596/14.12.2023г. на Административен съд –Варна, постановено по адм.д.№2730/2023г., на основание чл.135, ал.2 от АПК е прекратено производството по адм.д. №2730/2023г. по описа на АС Варна и делото е изпратено по подсъдност на Административен съд – София град.

Образувано е по жалба на „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД ЕИК[ЕИК] чрез адв. П. М. /ВАК/, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП с №23-0819-001437/13.11.2023г., издадена от В. С. И. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В., с която на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания и чл.171, т.2а, буква „а“ от Закона за движението по пътищата е разпоредено прекратяване на регистрацията на ППС –л.а. М. А. 63С с рег.№СВ НРНРНР за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 6 месеца, като на основание чл.172, ал.4 от ЗДвП и чл.165, ал.2, т.2 от ЗДвП са отнети СРМПС №011192466 и 1 бр. рег. табели СВ НРНРНР. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна. В съдебно заседание, жалбоподателят, представляван от адв. Б., с пълномощно от о.с.з. 05.03.2024г., моли съда да уважи жалбата и да отмени оспорената заповед.Представя

писмено становище и списък с разноски и доказателства. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Отвeтникът – полицейски инспектор към ОД МВР В., сектор Пътна полиция В. –В. С. И., не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: С оспорената заповед № 23-0819-001437/13.11.2023г. на В. С. И. на длъжност полицейски инспектор към ОД МВР В., сектор Пътна полиция В., на „ОТП Лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище, адрес на управление [населено място], р-н В., [улица], представлявано от М. Р. К. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС л.а. М. А. 63С с рег. № СВ НРНРНР за срок от 6 месеца, като на основание чл.172, ал.4 от ЗДвП и чл.165, ал.2, т.2 от ЗДвП са отнети СРМПС №011192466 и 2 бр. рег.табели СВ НРНРНР. При издаването на заповедта е прието, че Г. Н. П. на 08.11.2023г. около 16:50ч в [населено място] по ул. Вълноломна до заведение „БМ Залива“ в посока Морска гара, като родител, настойник и пътник в л.а. М. А. Г63, рег.№СВ НРНРНР, собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД, го предоставя за управление на Н. Б. П., ЕГН [ЕГН], който е непълнолетен и неправопособен водач. Мярката е наложена, след като е прието, че „ОТП Лизинг“ ЕООД е собственик на л.а. М. А. Г63, а последният бил предоставен за управление на непълнолетно лице Н. Б. П. от страна на негов родител и настойник Г. Н. П. и пътник в лекия автомобил. Съгласно Акт за установяване административно нарушение серия ГА №1124706/08.11.203г. в [населено място] по ул. Вълноломна до заведение БМ Залива в посока Морска гара Г. Н. П. като родител, настойник и пътник в автомобила предоставя лек автомобил М. Г63 с рег.номер СВ НРНРНР, собственост на ОТП Лизинг ЕООД с ЕИК[ЕИК], управляван от Н. Б. П. с [ЕГН], който не е правоспособен. За установеното административно нарушение на родителя/настойника съгласно чл.26, ал.3 от ЗАНН Г. Н. П. е съставен АУАН за нарушение на чл.150 от ЗДвП, като са иззети 2 бр. регистрационни табели №СВНРНРНР и СРМПС – част II №011192466. С Наказателно постановление №23-8703-001330/27.11.2023г. на основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП на Г. П. е наложено административно наказание глоба в размер на 200лв, за това, че като родител, настойник и пътник в автомобила допуска управлението на лекия автомобил, собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД на Н. П., който не е правоспособен водач.

Към административната преписка като доказателства са приложени: нот. Заверен Договор за финансов лизинг №237489278776/21.04.2023г. за покупка на лизингова вещ; Допълнително споразумение № 1 от 28.04.2023г. към Договор за финансов лизинг №237489278776/21.04.2023г ; Споразумение от 27.04.2023г. между ОТП Лизинг ЕООД /лизингодател/ и Попови Г. 08 ЕООД /лизингополучател/ и „Силвър Стар Моторс“ ЕАД /продавач-доставчик/; Справка картон на водача за Г. Н. П., Доказателства за компетентност на актосъставителя, на административнонаказващия орган и на издателя на процесната ЗППАМ, Решение №112/30.01.2024г. на РС Варна, 38 с-в, влязло в сила на 28.02.2024г.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

С жалба с вх. № 17771/11.12.2023г., „ОТП Лизинг“ ЕООД е оспорил чрез

административния орган пред Административен съд Варна Заповед № 23-0819-001437/13.11.2023г. на полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: видно от процесната заповед, същата е съобщена лично на пълномощник на дружеството на 28.11.2023 г., т.е. жалбата е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл.168, ал.1 във вр. чл.146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му. Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В., който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДвП, съгласно заповед № 365з-8226/30.12.2021 г. на директора на ОДМВР-В. и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието МПС е било управлявано от лице, непритежаващо СУМПС-неправоспособен водач. С оглед на това съдът намира, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2, т.4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта, и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно следват ли се разпоредените с акта правни последици.

С оспорената заповед е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП - за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. ПАМ, приложена с обжалвания акт, от фактическа страна се основава на това, че на 08.11.2023г. около 16:50ч. в [населено място], по ул. Вълноломна до заведение БМ Залива в посока Морска гара,

Г. Н. П., като родител настойник и пътник в л.а. М. А. Г63, собственост на ОТП Лизинг ЕООД, го предоставя за управление на Н. Б. П., който е непълнолетен и неправопособен водач. Това обстоятелство е отразено в мотивите на оспорената заповед, а също и в издадения АУАН № 1124706, послужил като основание за издаване на заповедта.

В процесния случай не се спори, че жалбоподателят е правоспособен водач, нито че са налице данни да е бил лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК. Наложена ПAM на жалбоподателя „прекратяване регистрацията на пътно превозно средство” за срок от 6 месеца е затова, че като собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач, т.е. втората хипотеза. Не е спорно по делото, а и се установява от представеното свидетелство за регистрация на МПС, част I, че МПС, което е било управлявано от неправоспособен водач и което е обект на приложената с оспорената заповед ПAM, е собственост на жалбоподателя. Съгласно изготвена и представена по делото справка за собственост на процесния лек автомобил, същият е с посочен собственик ОТП Лизинг ЕООД, ползвател Попови Г. 08 ЕООД. Не е спорно по делото, че процесният автомобил е бил управляван от неправоспособен водач по см. чл.150 от ЗДвП.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПAM по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП при управление на ППС от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправоспособен водач, като законодателното решение за налагане на ПAM на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от такова лице, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС – за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. От доказателствата по делото обаче по несъмнен начин се установи, че жалбоподателят с никакви действия или бездействия не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач, тъй като към датата на извършване на нарушението, за което е съставен АУАН на родителя на непълнолетното лице, автомобилът е бил ползван от фирма „Попови груп 08“ ЕООД, които са страна по договора за финансов лизинг по см. чл.342, ал.2 от ТЗ. Следователно единственото разрешение за управление на лекия автомобил е било дадено на лизингополучателя и е нямало как лизингодателят като собственик да предвиди или допусне или разреши лекият автомобил да се управлява от различни от уговорените до договора за лизинг лица. По несъмнен начин се установява, а и противно не се твърди, че жалбоподателят не е предприел никакви действия, респ. с никакви бездействия не е предизвикал противоправния резултат – управлението на автомобила от твърдения за неправоспособен водач, тъй като към датата на извършване на нарушението, за което е съставен АУАН и НП срещу трето физическо лице Г. Н. П. в условията на чл.26, ал.3 от ЗАНН не е предоставяло управлението на автомобила нито на родителя, нито на

непълнолетното лице – неспособен водач.

Предвид така установеното по делото факти съдът намира, че необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона АО е приел, че жалбоподателят е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неспособния малолетен водач, като основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Действително, за прилагането на ПАМ в цитираната хипотеза – на собственик, чието превозно средство е управлявано от неспособен водач, законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагането на ограничението наличието на субективно отношение /знание, съгласие и т.н./ на собственика на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна дейност той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността задължението на административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая, освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказана необходимост от налагане ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия или бездействия, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Ето защо с наложената на жалбоподателя ПАМ се нарушава принципа на съразмерност по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като преди издаденото на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства, от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, сочещи, че собственикът на МПС не е предоставил автомобила си за управление на неспособен водач, при положение, че в талона и от справката за собствеността на автомобила по несъмнен начин се установява, че същият се ползва от търговско дружество „Попови Груп 08“ ЕООД, не е извършена проверка и липсват констатации, обвързващи третото лице – родител на непълнолетния неспособен водач с управлението на търговското дружество–лизингополучател и ползвател на превозното средство, за да се приеме, че управлението на процесния автомобил му е поверено, а още по-малко на неспособния водач, за да се обоснове налагането на принудителната административна мярка на собственика на автомобила и постигане на целите от налагане на процесната ПАМ съгл. чл.171 от ЗДвП.

Предвид това в случая липсват основания да се приеме, че действията на собственика на МПС са в отклонение на дължимото правомерно

поведение – жалбоподателят е предоставил собствения си лек автомобил за ползване и управление съгласно сключения между него и „Попови Груп 08“ ЕООД договор за финансов лизинг, собственикът няма възможност да съобрази настъпилите инцидентно обстоятелства и да предприеме мерки за предотвратяване и осуетяване на нарушения по ЗДвП от водача и третото лице, като последното за поведението си е санкционирано по административен ред. ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на деца да извърши други подобни нарушения, като същата не съставлява вид административно наказание. Производството по налагане на ПАМ е самостоятелно производство, във връзка с което е и константната и непротиворечива практика на ВАС относно самостоятелния характер на отделните производства по ангажиране отговорността по ЗДвП. Ангажирането на административнонаказателна или наказателна отговорност на водач на МПС за допуснато нарушение на ЗДвП е неотнормимо към заповедта по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. При положението на ПАМ не се цели административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Прилагането на предвидената в закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. С прилагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност, а цели обезпечаване изпълнението на конкретно правно задължение. ПАМ за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В процесния случай прилагането на ПАМ не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и ограничава правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото, тъй като го лишава от възможността да предостави за управление притежаваното от него МПС в рамките на 6 месеца, още повече, че административнонаказателната отговорност по см. чл.26, ал.3 от ЗАНН е отпаднала предвид отмяната на Наказателното постановление за извършено нарушение на непълнолетно лице при съзнателно допускане на извършване на нарушението по чл.150 от ЗДвП от страна на неговия родител/настойник.

Не на последно място съдът приема, че основание за отмяна на обжалваната заповед е обстоятелството, че с Решение №112/30.01.2024г. по нахд №3/2024г. на В., влязло в законна сила на 28.02.2024г. е отменено Наказателно постановление №23-8703-001330/27.11.2023г., издадено въз основа на АУАН ГА №1124706/08.11.2023г. Предвид горното,

процесната ПАМ се явява лишена от правен смисъл, тъй като няма правоотношения, които да обезпечава. Предвид горното останалите възражения в жалбата и писменото становище, свързани с допуснато нарушение при определяне срока на ЗПАМ и липсата на мотиви за допускане на предварително изпълнение на ПАМ не следва да бъдат обсъждани. По изложените съображения, след цялостна преценка на изложеното дотук, ЗППАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 23-0819-001437/13.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В. сектор Пътна полиция, за нарушение на чл. 150 от ЗДвП, следва да бъде отменена като незаконосъобразна, постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се уважи направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените съдебни разноски, поради което следва да заплати сумата от 1050лв, представляващи платено адвокатско възнаграждение и заплатена държавна такса за съдебно оспорване.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София град, Трето отделение, 67-ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА** по жалба на „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД, заповед за прилагане на Принудителна административна мярка № 23-0819-001437/13.11.2023г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В..

ОСЪЖДА ОДМВР В. да заплати на „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД, направените деловодни разноски в размер на **1050 (хиляда и петдесет) лева.**

Решението е окончателно на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ